

[Stensballe.]

Det gælder dog ikke saa meget, hvad det økonomiske angaar, det var jeg til Dels forberedt paa, da det trak saa længe ud med Forelæggelsen; Finansministeren har vel nok til en vis Grad værget for sin Kasse, og saa har det taget nogen Tid, inden Socialministeren har taget Mod til sig og stukket Næverne saa dybt i Arbejdsgiverkassen, som han gør med dette Forslag. Jeg finder ogsaa Anledning til at bemærke, at det var jo ikke under de Forudsætninger, vi var med til at gennemføre Arbejdsløshedsloven i 1932 og Socialreformen i 1933.

øj heller har de Ændringer, som allerede tidligere i Aar midlertidigt er foretaget i Bestemmelserne om Fortsættelseskasserne, og som man har indføjet her, kunnet berede os nogen Overraskelse, thi der stod i Bemærkningerne til det midlertidige Lovforslag, at de ønskedes gennemført ved en Revision af Arbejdsløshedsloven. Og hvad angaar Ændringerne i 10 Maaneders Bestemmelsen, der slettes, eller Ændringerne med Hensyn til 26 Ugers eller 39 Ugers Bestemmelsen for 3—4 Aar ad Gangen, var vi ligeledes forberedt derpaa ved det nævnte Lovforslag, der har været behandlet tidligere i Samlingen, og som blev vedtaget uden vore Stemmer.

Men naar den højtærede Minister siger, at disse Ændringer har Relation til en udvidet Adgang til forsikringsmæssig Hjælp, saa gælder det kun i ringe Grad Udgifterne til den meget store Udvidelse i Dageantallet, som indføres for Fortsættelseshjælpen i Fremtiden. Den medfører jo de væsentlige Udgifter, da det her er Arbejdsløshedsfonden, det vil sige Arbejdsgiverne og Staten, som saa godt som alene maa bære Udgifterne. Bestemmelsen om de 90 Dage udvides, saa at man nu kan gaa helt op til 140 Dage, hvilket vil sige, at Kasser, der yder en vedtægtsmæssig Understøttelse i 140 Dage, kan faa 140 Dage i Fortsættelseshjælp, i alt, saa vidt jeg kan se, en Understøttelse paa 280 Dage om Aaret; saa mangler der akkurat 25 Arbejdsdage i Aaret, hvori Understøttelse ikke kan faas. Tillige er selve Adgangen til disse Understøttelser lempet i betydelig Grad, ligesom man har lempet Betingelsen for Aabning og Lukning af Kasserne.

Det forekommer mig, at vi med disse Bestemmelser er naaet saa vidt med den uegentlige Forsikringshjælp, som Fortsættelseshjælpen herigennem er blevet, at Arbejdsløshedshjælpen vil kunne komme til at virke hemmende paa en sund Produktion og sunde Arbejdsforhold, hvad vi ikke vil

medvirke til. Vi har altid gerne villet være med til at afhjælpe den Nød, som uforskyldt Arbejdsløshed bringer Folk i. Vi har vist vor Villighed dertil, lige siden denne Lovgivning kom i Gang, og viser den stadig, men vi mener, at det Lovforslag, der nu er stillet, gaar ud over det rimelige og det sunde.

Af Lovforslagets enkelte Bestemmelser er der navnlig et Par, som jeg gerne vil hæfte mig lidt ved. Den ene af disse Bestemmelser findes i Lovforslagets §§ 4 og 5. Det ærede 4de tingvalgte Medlem (A. Johansen) omtalte ogsaa disse Bestemmelser, og man kan jo lige saa godt sige det, som det er, at Hensigten med disse Bestemmelser Indførelse er at ødelægge den saakaldte Kristelig dansk Fællesforbunds Arbejdsløshedskasse, at faa den ophævet og at tvangsindlægge Medlemmerne i de forskellige Fagkasser eller ogsaa byde dem det Vilkaar, at de maa staa uden forsikringsmæssig Hjælp. Jeg forstaar jo nok, hvorfra Modstanden mod den er kommet. Det ærede 4de tingvalgte Medlem sagde, at der var Utilfredshed dermed i andre Kasser. Ja, nu er Bestemmelsen engang indført, den har kun virket i omtrent 10 Aar, men Kassen har vokset sig op fra et Par Hundrede til godt et Par Tusinde efter de Oplysninger, der foreligger for mig; det kan næppe virke generende for de store Kasser, som tilsammen rummer, saa vidt jeg erindrer, op imod 400 000 Medlemmer. Hvis disse Bestemmelser, som blev indført i 1927, opheves, mener jeg ikke, at man længere kan tale om Neutralitet inden for Arbejdsløshedsloven; da er den Neutralitet, som hidtil har eksisteret, brudt paa det skændigste, og da er der gennem denne Ophevelse skabt en Tvangsordning til Fordel for Fagforeningerne; det maa vi paa det alvorligste modsætte os, og jeg protesterer bestemt mod det Overgreb, som jeg finder, den højtærede Minister har indladt sig paa ved at foreslaa disse Bestemmelser.

Den Neutralitet, som man hidtil har forsøgt at forhandle sig til Rette om, og som det altid har været Tanken at søge opretholdt i Arbejdsløshedslovgivningen, vil i øvrigt efter min Opfattelse heller ikke mere eksistere, hvis Bestemmelserne i § 12 b gennemføres. Samtidig føler jeg mig noget skuffet over, at den Bekendtgørelse, der tidligere har eksisteret angaaende den gældende Lovs § 17 a, nu skal gøres til Lov, og at man ikke har kunnet forhandle sig til Rette om dette Spørgsmaal. Saa vidt jeg ved, var man lige ved at komme til Rette om det i Fjor, men pludselig blev